

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

فرستنده: روابط خارجی حزب کار ایران(توفان)

۱۴ مارچ ۲۰۱۱

مصاحبه با حما همامی، دبیر اول و سخنگوی حزب کمونیست کارگران تونس

انقلاب ادامه دارد

حما همامی یکی از چهره های برجسته انقلاب تونس است. بسیاری از خبرنگاران و احزاب و جریانات و سازمانهای چپ مشتاق مصاحبه با وی هستند. مصاحبه زیر قبل از تظاهرات صد هزار نفری در تونس جمعه مورخ 25 فبروری 2011 علیه دولت غنوشی توسط حزب کار بلژیک صورت گرفت و در نشریه همبستگی ارگان سیاسی این حزب به زبان فرانسوی منتشر گردید. یکی از خواسته های مهم تظاهرکنندگان عزل غنوشی بود که دوزبید در یکشنبه 27 فبروری متحقق شد و دو وزیر دیگر از بازماندگان دولت بن علی روز دوشنبه 28 فبروری مجبور به استعفاء شدند. حما همامی در این مصاحبه به نکات مهم و ظریفی از انقلاب تونس اشاره دارد که در مطبوعات و رسانه های غرب کمتر دیده می شود. حما همامی با اشاره به اینکه « ما بر دیکتاتور پیروز شدیم اما نظام دیکتاتوری هنوز پابرجاست» به سوالات حزب کار بلژیک پاسخ می گوید:

س – تحت تاثیر انقلابات و تظاهرات گسترده در دنیای عرب، نوعی نسیم خوش بینی در سراسر جهان وزیده است. این جنبش، که در کشور شما پا گرفت، معرف چه چیزی است؟

ج – پای یک انقلاب بزرگ، چه در سطح کشورهای عرب و یا در سایر کشور های منطقه ما در میان است. یادآوری میکنم که خلق تونس این انقلاب را با تکیه به نیروهای خودی انجام داد. در بسیاری از کشورهای عرب، ادعا می شد که ما، بدون حمایت فرانسه، امریکا و یا سایر قدرتهای خارجی، نمی توانیم علیه دیکتاتور هائی مثل بن علی انقلاب کنیم. خلق ما نشان داد که با تکیه بر نیروهای خودی، میتوان دیکتاتور هائی مثل بن علی را، با آن دستگاه امنیتی عظیمی که داشت، کنار زد.

به علاوه، خلق تونس این انقلاب را در اتحادی نسبتا کامل انجام داد. طی بیش از یک ماه، ما حتی یک شعار مذهبی، که میتواندست خلق ما را تجزیه کند، نشنیدیم. خلق تونس بر محور آرمانهای دموکراتیک، اقتصادی و اجتماعی خود متحد شد.

س – برای شما این انقلاب تمام نشده است. چرا؟

ج – این انقلاب هنوز ادامه دارد. چون هنوز اهداف دموکراتیک و اجتماعی خود را متحقق نکرده است. دیکتاتور را شکست داد، اما هنوز بر دیکتاتوری غلبه نکرده است. پولیس سیاسی، تکیه گاه اصلی دیکتاتوری، هنوز پا بر جاست و از قضا خیلی هم فعال است. مجلس فرمایشی هنوز برقرار است. مجلسی عروسکی، که با فرمان بن علی بر پا شده بود. رئیس موقت آن یک عضو حزب بن علی است، بسیار نزدیک به او. دولت همچنان توسط نخست وزیر بن علی هدایت می شود، محمدغنوشی، و وزیرایش از همین قماشند. مسئولان بالا، فاسد، همچنان در پستهای خود نشسته اند. قانون اساسی مطلوب دیکتاتوری هنوز تغییر نکرده است. دیکتاتوری برای دوام خود قوانین ضد دموکراتیک و ضد اجتماعی زیادی گذراند، که همچنان جاریند. در دست دولت کنونی، تمام این قوانین و نهادها می توانند دوباره علیه خلق به کار گرفته شوند. پس رژیم بن علی هنوز باقی است. این است که جنبش توده ئی ادامه دارد، با وجود وعده های دولت کنونی. انقلاب انحلال دولت موجود را طلب میکند. دولتهای «ترمیم شده»! مثل همین دولت کنونی را مردود میداند. حزب سابق حکومتی (اتحاد مجاز دموکراتیک، که تا 18 ژانویه گذشته همچنان عضو بین الملل سوسیالیستی بود) باید حقیقتاً منحل شود. خیر، ما نمی توانیم بگوئیم که انقلاب تمام شده. چون هنوز بر نیروهای ارتجاعی غلبه نکرده است. آنها هنوز حاضر و در کارند. گرچه ضعیف شده اند. ما باید این انقلاب را، با قاطعیت زیاد، ادامه دهیم، اما با تاکتیک صحیح برای پرهیز از تجزیه خلق، که می تواند تأثیرات منفی زیادی بر روی این انقلاب بگذارد. سخن برسر انقلابی است که خلقهای جهان امید زیادی به آن دارند.

س – بعضی ها انقلاب تونس را یک رویداد خودجوش قلمداد میکنند...

ج – خیر، این درست نیست. این را میگویند تا نقش نیروهای انقلابی و مترقی در این سالهای اخیر را از اعتبار انداخته و آن را نفی کنند. می خواهند بگویند که باید به دنبال راهی برای پیوند این انقلاب با حزب سابق حکومتی پیدا کرد، که دولتمردان سنتی ناگزیر باید رهبری جنبش را به دست گیرند... این جنبش در سطح ملی سازمان داده نشده بود. فاقد یک رهبری واحد بود، یک برنامه مشترک نداشت. ولی این به معنای عدم آگاهی، فقدان سازماندهی نیست.

آگاهی وجود دارد، چون فعالان این جنبش غالباً رزمندگان چپ، مترقی، سندیکالیستها، مبارزان حقوق بشرند. این جوانان دیپلمه و بیکارند که به جنبش دانشجویی تعلق دارند. حزب ما، نیروهای ما نیز حاضرند. به عکس، اسلامی ها حقیقتاً شرکت ندارند. بیخود نیست که در این انقلاب، هیچ شعار مذهبی داده نشد. به لحاظ سیاسی، اسلامی ها فقط از جنبش حمایت میکنند. به لحاظ تشکیلاتی، رزمندگان توانستند که خیلی سریع خود را در کمیته ها سازمان دهند. در همان نخستین روزهای انقلاب، در بعضی روستاها، فی الواقع یک خلاء حکومتی وجود داشت. مشترکاً، به اتفاق دموکراتها، ما از مردم دعوت کردیم که خود را سازماندهی کنند. آنها در روستاها و در مناطق، گاهی در محافل موسوم به « محافل توده ئی » یا « مجامع حفظ انقلاب »، گاهی در کمیته ها یا در اتحادیه ها... این کار را انجام دادند. اینجا در شهر تونس، مردم خود را در کمیته های توده ئی یا کمیته های محلی سازماندهی کردند. آنها رهبران را از میان رزمندگانی که در جریان انقلاب بیشتر فعال بودند انتخاب کردند. ساختار آن هنوز ضعیف و جنبینی است. هنوز یک مرکزیت واقعی در سطح ملی وجود ندارد. اما، رفته رفته این کمیته ها به کمیته هائی بدل شدند که در باره وضع موجود و آینده بحث میکنند، و یا در باره اینکه مردم چه کارهائی میتوانند انجام دهند.

س – جبهه 14 جنوری چند هفته پیش تأسیس شد. اینها کیستند؟ برنامه یا چه مطالباتی دارند؟

ج – به لحاظ سیاسی، چپ موفق شد که نیروهای خود را در جبهه ای به نام « جبهه 14 جنوری » جمع و جور کند – روز فرار بن علی چپ دارای یک وجهه انکار ناپذیر در کشور ماست. چه به لحاظ سیاسی و سندیکائی، هم در

سطح جوانان و جنبش زنان و هم در سطح حقوق بشر و جنبش فرهنگی. این جبهه بر محور شعارها و مطالبات مردم تأسیس شد. طالب انحلال دولت، انحلال حزب حکومتی است. این جبهه خواهان تشکیل یک دولت موقت است، با عناصری که هیچ با رژیم بن علی، با حزبش، با دیکتاتوری رابطه ای نداشته باشند. وظیفه اصلی این دولت موقت آماده کردن انتخابات برای تشکیل مجلس مؤسسان است. مجلسی که باید قانون اساسی را تدوین کند، نهادها، قوانین بنیادی یک جمهوری توده‌ئی و دموکراتیک را به وجود آورد، که خواست خلق تونس است. ما بر محور یک پلات فرم اقتصادی و اجتماعی متحد شده ایم، چون معتقدیم که دیکتاتوری یک مبنای اقتصادی و اجتماعی هم داشت، یک بورژوازی کمپرادور (که در پیوند با کمپانیهای فراملیتی خارجی به مال و ثروت رسید)، تونس را با همدستی با شرکتها و بنگاههای فرانسوی، ایتالیایی، اسپانیایی، پرتغالی، بلژیکی غارت کرد. ما نه تنها خواهان یک دموکراسی سیاسی، بلکه یک دموکراسی اجتماعی نیز هستیم، چون بر این باوریم که انقلاب جاری یک انقلاب دموکراتیک و ملی، یک انقلاب توده‌ئی است که باید زمینه را برای تحولات بنیادی برای جامعه تونس در آینده آماده کند. جبهه 14 جنوری اولین متینگ علنی خود را در روز شنبه 12 فبروری در کاخ گنگره تونس برگزار کرد. موفقیت بزرگی بود – به مراتب بزرگتر از انتظار ما. حاصل بسیجی در سه یا چهار روز. بیش از 8000 نفر جمع شدند، خیلی‌ها نتوانستند وارد سالن شوند. از دحامی که تا به حال دیده نشده بود.

س – روز 11 فبروری، یک کمیته خیلی وسیعتر نیز تأسیس شد.

ج – بله، جلسه ای در دفتر شورای ملی وکلای دعاوی از نمایندگان 28 سازمان. تقریباً همه مخالفان بن علی – منهای دو حزب که با دولت غنوشی همکاری میکنند. از 10 سازمان جبهه 14 جنوری، یعنی مرکز سندیکای واحد، حزب اسلامی انادها، انجمنهای وکلای دعاوی، نویسندگان، روزنامه نگاران، اتحادیه دانشجویان تونس و سایرین. همگی با پیشنهادهای مربوط به ایجاد یک « شورای ملی برای حفاظت از انقلاب » موافقت دارند. پلات فرم شان به پای پلات فرم جبهه 14 جنوری نمی رسد، چون طالب انحلال دولت کنونی نیست. بعضی نیروها مثل سندیکای واحد، این دولت را قبول دارند. اما 28 امضاء کننده میخواهند که این « شورای ملی » یک قدرت تعیین کننده برای تمام قوانین و تدبیرها به منظور آماده کردن انتخابات جدید باشد، برای تضمین اینکه حقیقتاً دموکراتیک بوده و در آزادی کامل برگزار شود. آنها خواهان حق نظارت بر همه تصمیمات دولت و لزوم تأیید شورای ملی در گزینش همه کارگزاران بالا هستند. امضاء کنندگان از همه مردم در تمام مناطق و محله‌ها خواسته اند که کمیته‌های حفاظت از انقلاب را درست کنند و سندیکای واحد هم دفاتر خود را برای انجام این کار در اختیارشان بگذارد. این کمیته‌ها در شورای ملی نماینده خواهند داشت.

س – پس شما در آنجا طبقات و اقشار مختلفی که مخالف دیکتاتوری بوده و هستند را جمع کرده اید. آیا این اقدام

با خصلت این انقلاب که شما آن را ملی و دموکراتیک می دانید، تناسب دارد؟

ج – از زمان هانیبال (سردار کارتاژ، نیای باستانی تونس)، این سرزمین هرگز با دموکراسی آشنا نشد. نه دهقانان، نه مغازه داران، نه پیشه وران و تولید کنندگان خرد، نه استادان و یا معلمان. همه این مردم دموکراسی را می طلبند، دستجمعی و متحد با کارگران. باید هوشیار باشیم. ما سعی میکنیم که خلق را بر محور یک رسالت واحد متحد کنیم: دیکتاتوری را از میان ببریم. سعی داریم از نفاق در میان نیروهای توده‌ئی پرهیز کنیم، همان چیزی که ارتجاع می تواند از آن بهره برداری کند. توافق کردیم که با اسلامی‌ها و سایر نیروها برای تداوم وحدت خلق تونس بکوشیم و گرفتار جدالهای گروهی نشویم. ولی این انقلاب ملی هم هست. مردم میدانند که نخبگان بورژوائی فاسد، دلال صفت، سرزمین ما را به سود بنگاههای خارجی غارت میکنند. این بنگاهها برآنند که که تولیدات ارزان برای

صدور به بازارهای خودشان به دست آورند، نه برای تأمین نیازهای جامعه تونس. دخالت قدرتهای اروپائی و آمریکائی برای پشتیبانی از کمپانیهای فراملیتی خودشان بهر قیمتی است. ما به یک برنامه احتیاج داریم تا کشورمان را به تناسب نیازهای خلق صنعتی کنیم. این است آن چیزی که مردم می خواهند. جبهه 14 جنوری خواهان بنای یک اقتصاد ملی در خدمت خلق است به طوریکه بخشهای حیاتی و ستراتیژیک آن تحت نظارت دولت باشد.

س - شما سخنگوی یک حزب کمونیست هستید. پس کجاست آن دورنمای سوسیالیستی در تونس؟

ج - یک انقلاب سوسیالیستی، امروز در دستور کار نیست. بله، به عنوان مارکسیست ما بر این باوریم که سرانجام بایستی به سوسیالیسم رسید. این یک ضرورت است، نباید فریب سرمایه داری جهانی را خورد که در دست مونوپلهای آمریکائی و... است. این تنها راهی است برای پایان دادن به استثمار انسان از انسان. اما این طرز تلقی هنوز در اینجا مورد قبول همه نیست. ما نمی توانیم خیلی تند برویم. باید تناسب قوای سیاسی را در نظر داشته باشیم. طبقه کارگر به لحاظ آگاهی و سازماندهی عقب مانده است. جنبش کمونیستی در کشور ما به رغم پیشرفت زیاد هنوز خیلی ضعیف است. سایر طبقات هنوز خیلی از طریق اردوی لیبرال، اردوی اسلامی... ابراز وجود میکنند. پس نباید به خطا رفت.

با این انقلاب، حداقل نخستین شاخصهای سوسیالیسم می توانند در سطح اقتصادی مستقر شوند. این است که ما با ملی کردن بنگاههای بزرگ به سود کارگران موافق هستیم. استقلال ما اینطور ایجاب میکند. ما ملی نمی کنیم که بورژوازی دولتی از آن بهره مند گردد... طبقه کارگر باید این بنگاهها را به شیوه دموکراتیک اداره کند. اما این طرح برای همه بخشهای اقتصاد معتبر نیست. ما نمی خواهیم مغازه داران، پیشه وران، کارفرمایان خرد در بسیاری از کارگاهها را به وحشت اندازیم که در کشور ما زیادند. نمی خواهیم اینها را علیه انقلاب بشورانیم. ابتداء باید فکری به حال دهقانان کرد. روستائی در کشور ما خیلی متنوع است. سازمان یافته نیست. به لحاظ آگاهی خیلی عقب ماندگی دارد. بعضی مناطق پیشرفته ترند، آنجا که کارگران کشاورزی حضور دارند. که در مواردی به دهقانان فقیر تبدیل شده اند. اینها خودشان در خواهند یافت که اشتراکی کردن کشاورزی در روستاها گریزگاهی مثبت است. ولی مناطقی نیز وجود دارند که دهقانان از دهها سال پیش خواهان زمینی هستند که سرمایه داران بزرگ از آنها گرفته اند. اما لاقابل بر روی همین زمینها کار میکنند. سخن گفتن از اشتراکی کردن، آنان را فوراً به یاد غارت زمینهایشان در 60 سال گذشته می اندازد. به نظر ما گذار به سوسیالیسم می تواند به صورت تدریجی و فراهم شدن زمینه های متنوع متحقق شود. فعلاً باید برای تداوم وحدت عظیم خلق کوشید تا آنها با تجربه خویش به سودمند بودن و ضرورت استقرار سوسیالیسم پی ببرند. یک راه واحد وجود ندارد. اما هدف واحد وجود دارد، سوسیالیسم.

آدرس وبسایت حزب کمونیست کارگران تونس

<http://www.albadil.org>

ترجمه و تکثیر از حزب کارایران (توفان)

www.toufan.org

toufan@toufan.org